

nikoder. Stopili smo dol po stopnicah, kjer so potniki dremali okoli miz in na blazinah. Komaj čutno je potresal propeller ladjo in le semtertje se je začulo šumenje valov. S stropa je visel „European Express“. Izkušal sem nekoliko brati pri slabi razsvetljavi, a kmalu sem se tudi jaz stisnil v kot. Še nekaterekrat sem začutil, da se je ladja nagibala na desno ali na levo, vedno bolj je ginila zavest, in slednjič so se mi zlele v eno samo meglo vse francoske revolucije in sutane, ostendska bliščoba in morska puštinja.

Utrujene ude objema prijetno čuvstvo vedno globjega polsna. Istina in sanje se mešata v fantastičnih zvezah. Farewell! ¹⁾ Lahko noč! ...

Kar pa me vzdramijo ropotajoči koraki na stopnicah, kovčegi in zaboji se hrešče premikajo, in ko se ves zaspan ozrem, zapije črn umazanec z divjim glasom:

„Dover! Get up, Sir!“ ²⁾

To so pristaniški postreščki. Hvala lepa za tako ljubeznivo postrežbo ob pol treh zjutraj!

Hitro se nekoliko umijemo in kmalu smo na angleških tleh. Vlak že čaka ob obrežju. Še carinskim uradnikom se moramo predstaviti s svojo prtljago. Urno premeče mojih par stvari ter reče mehanično:

„Tobacco?“ ³⁾ — „Vse pokadil!“

„All right!“ ⁴⁾ — Na vsaki državni meji so me vprašali, če imam kaj tobaka, ker to zelišče je glavni zadržek pri potovanju. Hvala Bogu, da ga nisem imel!

¹⁾ Farewell (izg.: feruel) = Z Bogom!

²⁾ Dover! Izstopite, gospod!

³⁾ Tobacco (izg.: tobeko) = tobak.

⁴⁾ All right (izg.: Ol rajt) = prav, dobro,

Z debelo kredo naredi križ čez kovčeg — znamenje, da mi je odprta pot v Veliko Britanijo. Z naskokom se polastimo kupejev v vlaku in čez nekaj hipov drdramo že naprej proti Londonu.

Dover se vzdiguje na skalnatem obrežju ob morju. A danes se ga ni videlo čisto nič: vse je bilo temno. V vozech je bila že čisto druga družba. Precej dobrosrčen Londonec je naročil leseno škatljo, iz katere se je počasi pokazala cela čajna naprava. Ravno se je pripravljaj, da izpije čaj, kar se vlak požene, in pol čajne steklenice se mu polije po obleki. S tistim pristno angleškim smehljajem, o katerem ne veš nikoli, ali je bolj melanholičen ali ironičen, je gledal na svoj ponesrečeni zajutrek ter ravnodušno izpil ostanek.

Gladko je tekel vlak skozi gričevito ozemlje južne Anglije. Sen je ginil, ko je vstajalo solnce. Zavozili smo med hiše, sirovo zidane iz opeke in neometane, vse enake, različne le toliko, kolikor se ločijo med seboj stari zarjaveli krajcarji. Vedno več jih je, vedno daljše so vrste; to niso več vasi, to niso le mesta, ampak to je celo morje hiš, skozi katero po visokem nasipu puha lokomotiva. Borna stanovanja delavskih rodbin, prava puščava v zidove zložene opeke! Brez konca in kraja. Samo da so hiše vedno večje, kakor bi rasle, čimdalje hitimo.

To je London. Več kot pol ure se že vozimo po mestu. Slednjič obstanemo v celem gozdu vozov in lokomotiv.

„Cannon-Street-Station!“

Kmalu stopim izpod visoke fasade koldvorske palače. V srcu Londona smo. Pod nami se razteza široka, s palačami obdana ulica.

(DALJE.)

